

BÉKEHARANG

✦ HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES LAP ✦
 ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR

Az ébredést akarjuk-e?

Mostanában sokat beszélnek szerte a nagy világon egy nagy lelki ébredésről. Így nálunk is sokan szeretnének belekapcsolódni ebbe a mozgalomba. Az ősszel Budapesten egy hétre külföldi vendégeket várunk, akik szintén ennek a nagy célnak szolgálatában akarnak majd dolgozni. Érdekes így erről gondolkozni, és számot adni magunknak, vajjon mi is az, amiről szó van és valóban akarjuk-e mi ezt az ébredést. Közönyös emberek fintorítják az orrukat és lesajnálják az ilyen munkát. Némelyiknek talán van is ráoka. Sok dolog történik a hívő táborokban, ami elrontja hitelét ennek a legszükségesebbnek is. Tartunk hát bűnbánatol sokszoros fogyatkozásaink miatt.

Az alvó ember számára nem létezik a világ. A felébredéssel újra belekapcsolódunk környezetünkbe és részt veszünk a munkában. Így van a lelkiekben is. Sokan, igen sokan alszanak. Rájuk nézve nem létezik Isten, sem Isten országa. Nekik csak az van, amit szemükkel látnak. Őkel csak az érdeklő, ami földi, muló vagy gyönyörködlető. Még aztán külön ki kell emelni azokat, akiket csak a kenyér vagy gyomor kérdése érdekel. Alszanak és ezért semmit sem tudnak arról a nagy munkáról és küzdelemről, amely Isten országáért folyik.

Az alvás sokszor tovább tart a szükségesnél. Ez kétféle okból is történhetik. Azért, mert valaki álomkórban szenved. Ez betegség, mely igen aggasztó, mert sokszor általa rendkívül soká marad álomban. De azért is alhat valaki rendkívül soká, a szükségesnél tovább, mert bevett valamilyen kábítószer. Ebben az esetben, az álom hosszúsága a bevett szer erősségétől vagy mennyiségétől is függ.

A lelki téren is van egy szer, amely meghoszabbítja az emberek álmát és ez a bűn. A bűn egy valóságos kábító szer. Aki vele él, az nem veszi észre azt, ami Isten országában történik, ez iránt teljesen közömbösnek látszik. Eppen olyan közömbösnek, mint egy alvó ember. A bűnben élő ember megy, siet, rohan. Csak éppen nem veszi észre azt, hogy vesztébe megy, siet és rohan. A bűnben élő ember lehet igen szor-

galmas. Küzd verejtékében a mindennapi kenyérért vagy valamilyen muló, pillanatnyi élvezetért. De emellett nem veszi észre Isten csodálatos terveit és utait. Nem gyönyörködik az Ő akaratának megismerésében és annak cselekvésében. Nem tudja, hogy Isten az Ő véghetetlen szeretetében mindent úgy rendezett be, hogy azoknak, akik Őt szeretik, minden javukra szolgál.

A mai általános idegességben már sokan látják, hogy a legnagyobb bajunk ez az álom, amelyben Istent kikapcsoltuk életünkben. Az állandó izgalom, félelem sőt rettegés is mutatja, hogy Isten nélkül élünk a világon. Isten hiányzik a családi életben, de hiányzik a társadalmi életből is. És a politika irányításában, milyen része van Istennek? Ezért tartja álomban az embereket a bűn, hogy azt higgyék, hogy minden rendben van és ne is kíváncsizzanak a felébredésre.

Ha valaki ébredésről beszél vagy éppen ébredésért imádkozik, az már is részese az ébrenlét áldásainak. Az ilyen beleviszi Istent életébe és az Ő világossága mellett észreveszi a kábítószer, amely újra és újra álomba akarja ejteni. Melyik kábítószer használjuk mi? Mi választ el minket Istentől? Miért nem hiszünk mi Neki és miért nem engedjük Őt beletekinteni életünkbe? Aki egyszer valamilyen kábítószerhez hozzászokott, az azt nagyon szereti. Nem akar attól megválni. Azt gondolja nem tud nélküle meglenni. Így vagyunk mi is a bűnnel. Édes az nekünk. Szeretjük ezt az állapotot. Néha mintha félálomban, egy pillanatra derengene előttünk a valóság, de csak azért, hogy újra visszaessünk és annál édesebben aludjunk tovább.

Az ébrenlét nagy kötelességet és felelősséget jelent számunkra. Az ébrenjáró ember tudja, hogy Isten miért állította ide, látja nagy feladatait. Többé nem kérdezi: »Őrizője vagyok-e én az én atyámfiaimnak?« Nem tud többé a latrok közé esett, megszabott és kirabolt felebarát mellett érzéketlenül elmenni. Látja a nagy alkalmakat, érzi Isten kegyelmét, dolgozik Isten országa eljöveteleért.

Az ébredés itt van abban a pillanatban, ha a

kábítószert hatása megszűnik. Kérdés tehát akarunk-e ébredést? Ami bűn, az fogva tart álmodban, tehát el a bűnnel! Nincs kicsiny vagy nagy bűn. Mindegyik kábítószert, amelyik álomba merít. Hitetlenség, féltékenység, irigység, szeretetlenség, mindmegannyi kábítószerek. Ébredést hoz, ha Jézusra tekintünk és minden bűnt kicsit és nagyot, ami Tőle elválaszt, hátunk mögé vetünk. Akarjuk-e ezt?

Azt szeretném, ha számot adnánk magunknak arról, hogy Isten adja az ébredést, ha mi akarjuk, ha erőszakkal, magunkat tovább nem kábítjuk el. Legyen világos előttünk, hogy miniket terhel a felelősség azért, hogy nincs nagyobb ébredés e világban. A felébredteknek, ha akarják, hogy az ébredés szélesebb körökben is megtörténjék, meg kell alázniuk magukat és meg kell vallaniuk mulasztásaikat és bűneiket. Ha minden akadály elhárul itt lesz az ébredés, amelyről sokat beszélünk, de érte magunk keveset cselekszünk. A kérdés — akarjuk-e? T.

Pál - Filemon - Onesimus

Kérlek téged az én fiamért, akit fogságomban szültem, Onesimusé-t. Aki egykor tenéked haszontalan volt, most pedig mind néked, mind nekem hasznos. Kit visszaküldöttem: te pedig őt, azaz az én szívemet fogad magadhoz! Őt én magamnál akartam tartani, hogy te helyetted szolgáljon nekem az evangéliumért szenvedett fogságomban: De a te megkérdezésed nélkül semmit sem akartam cselekedni, hogy jótéteményed, ne kényszerítésből, hanem szabad akaratból legyen. (Filem. 10—14)

A Filemontól megszökött rabszolga neve Onesimus volt. Ez a név maga tulajdonképpen annyit jelent, mint hasznos. De ez a rabszolga nem vált becsületére nevének, mert — haszontalan volt. Haszontalan a gazdája számára, talán torkos, tolvaj, vagy lusta, talán ügyetlen, vagy megbízhatatlan. A haszontalanságnak sokféle szomorú válfaja van és nem tudhatjuk, hogy ez a rabszolga milyen tekintetben volt haszontalan? Egy bizonyos, hogy szószoros értelmében haszontalan volt, mert hiszen azért is szökött meg urától. Hogy egy kicsit a névvel időzzünk mennyi magát kereszténynek mondó lélek jár szerte a világban, akik éppen ellenkezői nevűeknek. Onesimus annyi, mint hasznos: Keresztény, annyi, mint keresztianos-krisztusi. Krisztus követője és miként a hasznos nevű szolga haszontalan volt, éppen így keresztyén nevűek keresztyénietlenek. Szabad megkérdezni tőled, hogy te neved becsületére válsz-e? Valaki nagyon derék tagja lehet egy vallásnak és joggal, büszkén viselheti nevét, de az valami más, mint igazán és egészen keresz-

tyénné lenni.

A derék rabszolgák idővel arra számíthatlak, hogy gazdájuk sok évi szorgalmas és odaadó munkájukért főlzabadija őket. De Onesimusnak aligha volt reménye erre, mert hiszen, ha kilátása van a szabadulásra, nem szökik meg, de ő egy haszontalan szolga volt, aki csak örökös rabszolgaságra és büntetésre számíthatott. Amikor az Ur világosságot gyújtott lelkében, azt ő maga is beismerte, mert különben honnan tudná az apostol? Ez a rabszolga, belátva a maga nyomorúságát, őszinte vallomást tett. Nem fogta szökésének okát másra, nem védte magát azzal, hogy a szigorúság miatt kellett megszöknie, vagy a sok munka miatt, vagy a többi rabszolgák bosszantották és türelmetlenné tették életét, hanem állapotának nyomorúságos voltát magának és az ő haszontalanságának tulajdonította. Ez az állapot tarthatatlan lett Onesimus előtt és ekkor az Ur kegyelme és szeretete megkönyörült rajta, mert Isten az alázatosnak kegyelmét ad és a megtérés és bűnbocsánat csodálatos útján keresztül a haszontalan rabszolgából Istennek hasznos gyermeke lett. És az Ur eme isteni munkáján keresztül a rabszolga és az apostol egyek lettek és Pál, mint a saját szívét küldte vissza Onesimust.

Mert Onesimusnak vissza kellett menni. Neki elintézni valói voltak gazdájával és azt nem mulaszthatta el. A megtérés nem jelentette azt, hogy a múlt bűneinek következményei elől meneküljön. Onesimus Istennel rendbe hozta dolgát, de az emberekkel még nem. Kitárta szívét és beismerte haszontalan voltát Pál előtt, de nem az előtt, aki ellen tulajdonképpen vétett. Kedves lélek, talán te is elhagytad helyedét, hová Isten állított? Talán szüleidet, vagy házastársadat, vagy elhagytál egy környezetet, egy állást, egy házal békétlenséggel és nyomorúságokkal a szivedben, mint Onesimus Filemont; talán vad haraggal és keserű gyűlölettel és azután az Ur kegyelme fölemelt és te önmagadba tekintve megláthatad haszontalan voltodat és hasznossá és gyümölcsözővé tette életedet, de vajjon ezzel elintéztetnek tekinted ügyedet? Oh nem. Még nincs elintézve. Te hiába akarsz egy hívő közösségben, gyülekezetben, prédikátor előtt hasznos lenni, ha azokhoz nem akarsz visszatérni, — hogy Isten nagy kegyelméről és szeretetéről bizonyosságot tégy, — kiket mint haszontalan elhagytál. Ha Jézust megismerted, ő visszaküld téged, mint az ő szívét, mint szíve szeretetének nagy bizonyosságát és vajjon akkor te huzodozhatsz-e? Oh térj oda vissza, akarj olt hasznos lenni, megbékélni, jóvátenni, amit mulasztottál, bocsánatot kérni, megfizetni, ahonnan megterhelve elmentél, mert ha ezt nem teszed, ez egy nyitott tétel marad életedben. Figyelj csak ide. Ha Onesimus meg is tért és hasznos is Pálnak és a közösségnek, de ha Filemon és házanépe keserűen gondolnak a megszökött rabszolgára, vajjon az nem egy sötét pont marad Onesimus életében? Egy elintézetlen kellemetlen kérdés. De neki vissza kellett térni,

hogyan azt mondhatta, hogy: — Én a haszontalan szolga, az én megváltó Jézus Krisztusom ereje által jövők, hogy bocsánatot kérjek haszontalanságomért, hitványságaimért és vágyakozzak számotokra ezentul hasznossá lenni. Ez az igazi béke útja. Ezt nem kerülheti el senki, ki igazi békéhez akar jutni. És ne kerülj el te sem.

(Folyt. köz.)

A NAGY MIÉRT...

Irta: *Bókai Farkas*

Nem, csak nem tűnnek a szomorú árnyak,
Ádám lesülyedt, bus rablelkeiért
Angyal és Sátán kemény harcban állnak...

Nél, növekszik a könnytenger dagálya,
Kevesen mennek az Igazság után,
— Kell ez a vihar, szennynek kavargása...

Az idő fáján pergnek évek rendben
S gyümölcsse, ha férges, hulljon csak, essen.
— Élnek s tűnnek népek, nyom nélkül,
[csendben]

Óskulturák nyomán maradt rom s bánat;
De őshegyek fűvén dalol a pásztor
— S együgyű szíven lásd: csend s béke árad...

Babylon-Rómán urrá lett a kereszt...
S Ember: Ha látod eső kulturádnak
Lázgörbéjét s ez fáj neked, nem kereszt:
Egy sóhajt küldj csak az Emberfiához
S nyugalmat ad majd a kereszt, — a kereszt...

Mária Magdolna

Irta: *Bókai Farkas*

A hét főből álló csoportban csak Hosám, Nagy Heródes udvarnagya ült lovon. A szénfekete egyiptomi mén büszkén hordta csótáros fejét s vígan esengtek össze a sörénybe font kis, liliumformájúra verl ezüstcsengettyük, midőn megállást parancsolt a gyeplő.

— Tartsd csak a lovat Zimri, — vetette oda Hosám a gyeplőt a nyomában haladó szélesvállu szolgának az Olajfák hegyének alján, — felmegyek gyalog Bethániába. Ti itt, a forrásnál várakozzatok visszatérésemre.

A legények öszvérei nyihogva dörgölődtek a paripához, majd vágatva kísérték az eltikkadtt állatot a közeli Kison patakjához, ahol szomszját oltva békésen legelték a patak smaragdzöld fűvét.

— Nyugodtan falatozhatunk itt, a terebélyes olajfa alatt Zimri a legelő állatok miatt?

— Nyugodt lehetsz, — felelt a kérdezett helyett Rhésa, az edomita lovászfíu. Az én nevelésem Málek, a gazdám lova. Nézd csak Jósze: egyet füttyentek s lám, már felfüel az okos ál-

lat. Ha kettőt füttyentek: vágásban fog hozzám sietni.

— Mi dolgunk van itt, Bethánia lábánál Elizer? — kérdezte Ariél a testőrség öles tisztjét.

— Valami Jézus nevű prófétát, vagy látót kerestet az urunk s úgy hírlük, hogy itt tartózkodik most a féríu ebben a hegyi faluban. Ugy hallom: erősen kívánja látni a fejedelem, mert úgy beszél a nép, hogy János támadt fel a halálból s őbenne, a názáreti prófétában vett szállást a lelke.

— Hm! Nem hiszek én az ilyen kósza beszédben, — szólt egy darab hagymás birkahust egy hosszú kerty borral lenyomtatva Naggai, egy vén, sebhelyekkel telt harcos.

— Én még hallottam Zakariásnak, a jeruzsálembeli papnak a beszédét, — lehet ennek ugy harminc éve, szólt homlokán végighuzva ráncos kezét, s ez a szent atyámfia azt mondta volt, hogy él már itt, atyáink földjén az a féríu, akiről megemlékezett Mózes, a mi tanítónk s a szent próféták. A minden emberek megváltó szentje: a Mosiach, a Megváltó, az Eg Küldöttje lehet a csodatevő Názáreti.

— Csak ez lehet a názáreti Szent, — bólgatolt maga elé meggyőződéssel Naggai, ősz szakállát simogatva.

A lilium illatával vegyült a hegyről leáradó, virágzó olajfák átható illata. Tavasz volt. Hosám könnyen rátalált a Lázárék házára: minden gyerek tudta a faluban, hogy hol vett szállást a názáreti Jézus.

Tiszteletteljesen engedett utat a terrasos ház előtt hangtalanul várakozó tömeg a király emberének.

— Tényleg olyan nagy ő, amilyennek a hír mondja? — fordult némi kétellyel egy-egy öles, komoly arcú féríu felé, aki rendet tartott az áhitatos tömegben.

— Ne Simonnak, a Jóna fiának hívjanak a szent Város kapujában, hanem a hazugnak, hanem való, amit mondok, — sugta a fülébe meghatott arccal a kérdezett: a vakoknak visszaadta a látásukat, a bénáknak a testük ruganyosságát, s ha be tudod venni, amit ezrek, meg ezrek bizonyíthatnak, akkor vedd be: bort, kenyeret, halat annyira tud megsaporítani, amennyire csak jónak látja.

— Isteni hatalma lenne?

Simon, a Jóna fia értetlenül, felelet nélkül tárta szét a két karját. A becületes gyermekszeme egy pillanatig elmélyedve nézte a messzeséget, aztán meggyőződéssel mondta:

Jól mondtad. Isteni hatalma van.

— Különben: jer, utánam! Lásd őt te magad és beszélj a Mesterrel.

Az oszlopcsarnokot, amin átmentek, előntötte a nárdus illata. Simon csodálkozva nézett körül, azután továbbment a király emberével.

Beléptek a ház ebédlőjébe. Mindketten megtorpantak attól a látványtól, ami fogadta őket. A dusan rakott asztal mellett ült a házigazda,

Lázár s a tanítványok közepette a Názáreti.

Egy bűnös asszony, a gyönyörűség Mária éppen most törülgette szépséges ében hajával sirva-zokogva az Istenember megfáradt lábát.

Hosám a kísérőjével megállt az ebédülőben, a nyitott ajtó mellett.

A Mester megnyugtatóan jobbát az asszony fejére tette.

— Nem láttam szebb férfiut Izráelben, — mormogott maga elé Hosám.

— Mit látsz lányom? — hallatszott a Mester végtelenül szelid, résztvevő és dallamos hangja.

— Látom magam a templomban. A kezemben a Szent Iratok. Imádkozni szeretnék; de im: a gondolataim, a lelkem a szerelmesemnél vannak, aki elvetett magától évek után, mint a megunt rongyot. Látom: a szent tekercset is, visszajáról tartom magam előtt. Oh, emlékezem, így volt, így volt az elmúlt sabbath ünnepén, — zokogott a nő szivszaggatón.

— Mária, kis leányom! Az Atya nem akarja, hogy egész lényeddel bálványozzál embert...

Mit ad néked a Föld? Pillanatnyi örömeket. Lásd: Ő örök boldogságot tartogat a részedre.

— Uram, Uram! — tárta ki karját üdvözült mosollyal s boldog zokogással Mária az Ur felé.

— Figyelj kis lányom. Mit látsz még?

— Hét füstszerű, utálatos alakot. Emberformájukat. Sorban mennek el innen. Az ablakon át. Mintha csak velem törődnének...

Az első arcra olyan, mint valami kiélt szatyr arca...

— Ez az érzékiség egyik ördöge...

— A másik büszke-gőgös...

Jézus rábólintott s szólt: ez a gőgösök ördöge...

A harmadik és negyedik két nőszemélyt mutatott. Buja mozgású, kihívó tekintetű volt az egyik, aranypénzekkel elmerülten játszik a másik...

— A szemérmertlenség s a birvágy ördögei ezek...

— Az ötödik nőszemély fogcsikorgatva nézett Reád, Uram!...

— Ez az uralkodni vágyás ördöge, lányom...

— A hatodik és hetedik két fiatal leányzót ábrázolt. Szüzi szendéséget hazudott egyiknek az arca, odaadást a másiké...

— A képmutatás és a hazugság küldöttjei voltak Mária... Az akaratomra, a parancsomra most elhagytak ezek a földi utitársaid lányom. Térj meg igaz szíveddel a te Uradhoz, Istenedhez, az Emberfia mindent megbocsát néked.

— Uram, nem vagyok erre méltó. En tisztátalan vagyok. Te meg szent vagy! — roskadt össze Mária az Ur lábánál, homlokával bűnbánóan a padozat követé verve...

— Uram! — hajolt meg alázatosan Hosám Jézus előtt, aki eddig csak Márián nyugtatta a szemét. — a nagy Heródes Antipas küldöttjeként jöttem Hozzád követségbe. Meg akar ismereni és meg kíván tisztelni Téged, Izráel nagy pró-

fétáját...

— Fiam, ne használjátok Heródes kovászát. Minden ő dolga a poré és az enyészeté. Csak a szenvedők értenek meg Engem fiam. A nyomorultak és az iga alatt megterheltek, Hosám...

Tudom, nem értesz meg fiam, — emelte rá angyalian szelid, még mindig könnyes szemét Jézus.

...Csak a szomorúak és a megsebzett szívűek keresnek engem... Azok Hosám, akik kiszertettek már ebből a Földből...

A fejedelem udvarnagya nem tudott volna számotadni arról, hogy miként került vissza Kison patakjához kísérete közé. Ugy indult hazafelé, mint az alvajáró.

— Nos uram! — bizalmaskodott jóval később Naggai, a jeruzsálemi, hazafelé vezető úton a szóltan főúr mellé kerülve: — mire végezted?

— Átlát az az ember lelkén, mint ahogy te átlátasz Tyrus üvegékszerén, ami drágább a meszse kelet gyémántjánál és Ofir aranyánál. Átlát mindeneken...

...Mintha Isten angyalát láttam volna Naggai...

Szent parázs

Ésaiás 6. 1—8.

Mi az utolsó időket éljük, az Ur eljövetele közel van! A gonoszság mindjobban megsokasodik, a szeretet meg kihül a szivekből. Ezért több tüzet, több odaadó szeretetet vár az Ur tőlünk.

Ki nem ismerné Ésaiás próféta elhivatását? Uzsiás király halálának esztendejében látta a királyok királyát hatalmas trónusán. A szeráfok dicsőítő énekét is hallotta. Ebben a látomásban felismerte tisztátalanságát. Ezért kiáltotta: jaj nekem elvesztem. De az egyik angyal az ol-tárról égő szénnel megérintette ajkát, így megtisztult.

Minden embernek kell egyszer találkozni az Istennel, akiről meg van írva, hogy megemészti tűz. De most a kegyelmi időben az Ur Jézus által kegyelmes és irgalmas. Jézus maga az a szeráf, ki szent parázzsal megérinti ajkunkat, hogy megtisztuljunk. Kérj azért tőle tüzet, kedves testvérem. Az ő drága vére tisztíthat meg csak minden bűntől. (I. Ján. 1, 7.) Ő csak tiszta szíveddel használhat minket és a tiszta szívűek, de csak is azok, meglátják az Istent. De nem csak a halál után, hanem már itt ezen a földön. A mi tisztátalanságunk és a mi hitellenségünk az a felhő, amely elzárja Isten orcáját előlünk.

Ezért kiáltás az Urhoz, hogy tegessen el benned minden akadályt. Ő téged is meg akar keresztelni tüzzel és szentlélekkel. De neked ezt őszintén kell kérned, mert a ki kér, az mind kap.

Vizsgáld meg magad, hogy égsz-e az Urért és az Ő ügyéért! Hol állasz? Kedves-e a mostani

állapotod az Ur előtt? Az első szeretetnek lángjában égsz-e még? Vagy pedig pislogó mécseshez vagy hasonlót? Magad és az emberek előtt talán még jónak látod magad, de az Ur előtt hogy állasz? Lágymeleg lettél? Így az Ur nem használhat.

Látod kedves testvérem, Ő a te Urad azért, hogy ég érted. Naponként esedezik az Atyánál. Minden reggel vágyódik veled találkozni. És te? Nem érsz rá? És amikor ketten-hárman összejönnek az Ő nevében, te akkor hol vagy? Miért nem keresed a hívő testvéreid közösségét? Hát ez szeretet? Te így égsz az Urért és az Ő ügyéért? Oh kedves testvéreim, kérj Uradtól égő tüzet, szent paraszat az oltárról. Így lesz szívedben egy égő oltár. De vigyázz, hogy ez a tűz el ne aludjon soha többé. III. Mózes 6, 13. *Minor.*

A szektakérdéshez

Mindig sajnálom, hogyha olvasok vagy hallok valamit erről a problémáról. Azt mondja az Ur Jézus, hogy a Sátán széjjel jár mint egy ordító oroszlán és arra törekszik, hogy valakit Tőle elragadjon. Ha tehát valaki a Sátán szolgálatában valakit tévutra vezet, úgy hogy az másban hisz, mint az egyetlen Üdvözítőben, ez igen szomorú és kötelességünk, hogy imádkozzunk és dolgozzunk, hogy ilyen eset minél ritkábban forduljon elő.

De úgy gondolom, ha itt-ott meghúzzák a harangot a szekták ellen, úgy nem erről van szó. Legtöbbször szegény, elhagyatott, bűnben élő emberek megsegítéséről van szó. Az mindenestre sajnálatos, ha ez a munka valamilyen egyházban megbotránkozást okoz. Ha valaki elhagyatott, nekem kötelességem őt felkarolni, ha megszorodott megvigasztalni, ha bűnben él, figyelmeztetni a veszedelemre és meg kell őt kérnem, hogy Jézus felé fordítsa arcát. Ha ilyen tevékenységben valaki hibát lát, az Jézussal találja magát szemben, mert Ő nem akarja, hogy egy is elveszen, hanem mindenki Hozzá menjen és Nála vigaszt és békét találjon.

Nekem teljesen mindegy, hogy ki végzi ezt az istenes munkát. Sőt testvérem nekem, akárminek is hívják vagy akárhonnán is jön. Ezen a földön csak egyetlen célja van minden evangéliumi munkának, minden egyháznak, az embereket Istenhez vezetni. Aki ezt a munkát végzi jutalmát magától Istentől fogja elvenni. Ebben a munkában valakit elgáncsolni, az Üdvözítő ellen szörnyű vétek. Ezért nem használnám ezt a kifejezést, hogy szekta, kivéve, olyan mozgalmakra, amely tudatosan akar valakit Jézustól eltántorítani. Aki, bárki is legyen az, bármilyen legyen neve, embereket Jézushoz irányít, az nem szektárius, hanem Isten előtt kedves ember.

Még egyet. Világos, hogy ez a munka olyan nagy, hogy sohasem leszünk tulságosan sokan.

vannak helyek, ahol igaz ma is, hogy sok az aratni való, de kevés a munkás. Vannak helyek, ahol elég munkás van, oda befurakodni és kellemtelenkedni nem szép dolog és az ilyeneknek nem is szabad haragudni, ha szektáriusnak tartják. De ott, ahol az emberek százai, talán ezrei is-tentagadók, bibliát nem ismerők, szenvedélyek rabjai, ott igazán nincs helyén az, hogy a szekták ellen védekezzünk. Köszönjük meg, hogy akadnak emberek, akik elvégzik azt a munkát, amit magunk nem tudunk elvégezni.

Megvallom őszintén, nekem sem tetszenek ezen kisebb evangéliumi mozgalmaknak nevei. Sebből dolog egy nagyobb egyház régi elismert formái között dolgozni. De mit lehet tenni, ha nyilvánvaló szükség van az ilyen kisebb kerekerekre? Egy ul létezne, ezen kisebb mozgalmak feleslegessé tételére, ha azok, akik megtehetnék, járnak akarnának rajta. Ezen evangéliumi hajtóerőket meg lehetne tartani a nagyobb egyházak keretein belül és ebben az esetben közelebb jutnánk Jézus ama kívánságához is, hogy »Egyek legyetek!«
T.

A betegségről

Az orvosludomány nagyszerű előrehaladásáért hálát adhatunk Istennek. De ne felejtjük el, hogyha Isten nem segít, a legkitünőbb orvos is tehetetlenül áll a betegséggel szemben. Vannak orvosok, akik azt mondják, hogy már sok halottat boncoltak, de a lelket még nem találták meg. És ebben igazuk is van. A lelket ilyen módon nem lehet felidézni, mert a lélek a láthatatlan világba tartozik. Sokan Istent is szeretnék a szemükkel látni, kezükkel tapintani. De Isten, elrejtőzködő Isten, Akiről azt mondja Jób: »Aki nagy dolgokat cselekszik, megfoghatatlanul és csodákat megszámlálhatatlanul. Ime elvonul mellettem, de nem látom, átmegy előttem, de nem veszem észre.« Isten nem hagyja magát boncolni, sem mikroszkóp alá venni. Ő legtöbbször az egyszerű és természetesennek látszóban rejtje el az Ő isteni beavatkozását.

Nem vetem el az orvosi segítséget, magam is igénybe veszem olykor, de dicsőbb dolog minden emberi beavatkozás nélkül, Istenbe vetett erős hit által meggyógyulni, dicső dolog azt tapasztalni, hogy ez is lehetséges. Szabad már ezen a világon megtapasztalni az eljövendő világ erőit. Szabad nekünk az orvosok orvosához, Jézushoz fordulni, Aki előtt nincs gyógyíthatatlan betegség. És ha buzgó, kitartó, hívő imánkra sem veszi el tőlünk a betegségünket, úgy tudjuk meg, hogy ez számunkra jobb, mert: »Aki testileg szenved, megszűnik a büntől« mondja a Szentírás. Inkább menjünk törekeny, beteges testtel az örökéletre, mint viruló egészséges földi élet után a kárhozatra. »Legfőbb kincs az egészség« mondja a világ, de nekünk keresztyéneknek legfőbb

kincs az üdvösség. Jézus Krisztus. Tény, hogy az egészség nagy kincs, de nem legfőbb kincs.

»Ép testben ép lélek« tartja a régi példaszó, sok igazság van benne. A Sátán a legyengült idegzettel mindenestre könnyebben elbánik, ezt tapasztalhatjuk. Az Ur Jézusnál is ki akarta használni a legyengült testet, miután az Ur Jézus negyven napig böjtölt. Nekünk valóban szent kötelességünk testünk épségére, jó állapotára ügyelni. Ne felejtjük el, hogy testünk arra van rendelve, hogy a Szentlélek temploma legyen. Tehát már ennek a pozsátornak is magasztos hivatala van. »Aki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten.«

Napjainkban nagy a testi kultúra. De ha belátnánk ezeknek a testileg nagyon jól ápolott embereknek a lelkébe, sok esetben álmétködnánk, sőt megborzadnánk az ott lévő szenny és rendetlenség láttára. Van testi kultúra és műveltség, de nincs igazi lelki kultúra. Ezt az igazi lelki kulturát igyekszünk mi hívők ápolni, elsősorban Istennek drága szent Igéjéből, azután egyéb jó, istenes jámbor könyvekből.

Ezékiás király életét megtoldotta az Ur még tizenöt évvel, meghallgatta kegyelmesen imáját, mikor nagy betegségében sirva imádkozott. Jób pedig nagy nyomorúságában így szólt: Ha már a jót elvettük Istentől, a rosszat nem vennők-e el? Mózsásnak nagyszerű testi egészség adatott mindvégig. Isten szuverén joga tőlünk valamit elvenni, vagy valamit nekünk adni.

Kérjük az Urat buzgón mindennap, hogy áldja meg testünket-lelkünket, viruljon testünk és lelkünk az Ő nagy nevének dicsőségére.

R. M.

Luther az imádkozásról és a gondokról

A napokban egy gyönyörű könyvet olvastam Lutherről, mint Isten harcosáról. Csak mintegy izeltől adom a következő sorokat. Egy átmádkozott éjszaka után belép hozzá Veit Dietrich és a következő párbeszéd fejlődik ki közöttük:

»Őn korán felkelt, doktor ur.«

»És ha még mindig fent volnék?«

»Igy hát egyáltalán nem aludt volna?«

»Nem. Miért aludnék? Sokkal szebb imádkozva ébren lenni.«

»Ki is tudná ezt!«

»Miért nem tudja Ön? Mert a fáradtság Önt legyőzi? Engedje magát Istentől legyőzteni!«

»Ugy vélem, hogy az igazi imádkozás körül van valamilyen titok.«

»Imádkozni szükségben tanul az ember, és mindenkinek szüksége van rá. Ez azonban nem titok. Ön az imádságot a maga számára tulságosan nehézre teszi, mintegy távoli Istenhez imádkozik, a levegőbe beszél és közben nem tudja önmagát egészen elfelejteni. Vigyázzon hát jól, ha Isten Önt a vállánál megérinti. Ez nem jelent

semmi mást, mint: Beszélni akarok veled. Erre Ő valóságban Ön mellett áll, mint egy nagy, jó Atya és Önnek nincsen egyéb dolga, mint mindent, ami a szíven fekszik venni és előtte kitergetni: Itt van az egész vacak. Így járok én, úgy, hogy gyakran az evéstől is fel kell kelnem, mert érzem, hogy Isten vállamat megérintette. Máskor ismét úgy járok, mintha Istennek nem volna ideje számomra. De mert nekem van szükségem Reá, utána szaladok tiz, sőt száz saroknyira, úgy hogy néha úgy látszik, mintha egymással versenyt futnánk és zihálok és nehezen lélegzem, mire végre elértem. De előlem sohasem szokik meg. Hogy is tenné ezt, amikor alapjában véve várakozik reám. Ha azután megvan, megfordítom, hogy arcába tekintsek és addig beszélek neki, amíg felém nem bólint. Ez azután valóban egy igazi imádság és az imádkozás, ha elég soká kitarat az ember benne, végre mindig örömteljes és mindig örvendezővé tesz.«

»Igy, amint látom, Önnek az országgyűlés nem okoz gondot.«

»Nem. Miért is okoznak magamnak gondot? Az én Kató uram gondot visel arról, hogy a disznók szép gömbölyűek és kövérek legyenek és a hernyók a káposztát fel ne fállják. Ezt elismerem, hogy ilyenre gondot kell viselni, mert ez valóban gond is, de az én természetemnek ez sem felel meg. A gondokból ennél több bizalmatlanság volna Isten iránt, aki ezt mondotta: Minden gondjaitok reám hagyjátok. Miért? Ő gondot visel rólunk. Ha már a fejemen egy hajszálat sem tudom feketévé vagy fehérré tenni, hogy képzeljem be magamnak, hogy nagyot tudnék tenni. Más azonban az, ha a mi urainkért könyörgöm, akik a mi ügyünket Augsburgban vezetik. Talán nincsen maguknak elég idejük, hogy annyit imádkozzanak, amennyi szükséges, talán nem is látják az ördög cselvetéseit. Az imádság sokra képes, ha azt komolyan végazzuk és a felebarátért könyörgés senki számára sem nélkülözhető, aminthogy Isten is örül azon, ha egyik ember a másikért könyörög, és már ezért irgalmas és kegyelmes Ő.

Németből: T.

Hajnaltól-délig

Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz a teljes délig. Az istentelenek útja pedig olyan, mint a homály, nem tudják, mi ben ütköznek meg. (Péld. 4:18-19).

Az igazak ösvénye olyan, mint a hajnal világossága, mindig világosabb lesz. Pál apostol azt mondja az I. Kor. 13-12. versben, hogy »most még tükör által homályosan látunk«. Nagyon komoly lelki nehézséget okozhat, ha egy lélek mindjárt mindent világosan, teljes fényben akar

látni és mindent érteni. Az egész valónk összeroskadna a mennyei kincsek vakító fénye előtt és roppant sulya alatt. Ha koromfekete éj után, déli fényének teljes vakító fehérségébe ragyogna föl a nap, föltétlen elveszíténénk szemünk világát. A megismerés hajnalának rózsaszínű, üde fényéből kell és fogunk a teljes világosságra jutni.

Hogy a hajnali virradat a ragyogó déli nap pompájában tündököljék, azt nem lehet siettetni. Hiába igazítom az órát előre, a nap nem emelkedik gyorsabban. A hajnal világosságából a teljes déli fénybe az átmenetet, várhatom, kihasználhatom, tanulmányozhatom, élvezhetem, de nem — siettettem. Amikor a Jézusban megigazultak hajnalpirjába lépek, ne sietni, hanem várakozni, dolgozni annak tapasztalatait gyűjteni és a gyönyörű átmenetben, — mely a gyermekorból a hitben való férfúsághoz vezet, — gyönyörködni akarjak. Sokan elfecséreltik az időt a hiába való tépelődéssel és siettetéssel és fürkészésével olyan kérdéseknek, amelyet majd csak a déli napfénynél láthatunk meg. Ne tedd ezt, hanem boldog biztonsággal haladj a dicső fény felé.

Az istentelenek utja homály, nem tudják, mibe ütköznek. A bűnben járó ember nem tudja, mikor és hol szenved kudarcot. Mikor derül ki bűne és mikor mond csődöt önkarata? Mikor fullad kudarcba terve. Megkérdezhetlek, hogy az igazak útján jársz-e? Az igazakén, kiket a zsoltáriró boldognak mond, vagy talán a világ homályos útján botorkálsz? Oh emeld szemeidet a hegyekre, hogy egy isteni hajnal feljöttében gyönyörködhess, egy mennyei világosság derengő fényében, mely mind jobban és jobban megvilágítja életedet, azokban lévő hiábavalóságokat az utat, Jézus útját. Nem. Magát Jézust, hogy azután Ő vezessen, míg hitéleled a krisztusi fény déli napfényébe nem ragyog. (1. j.)

HIREK

Dr Nuelser püspök ur január 19-én lett hetven éves. Eredetileg úgy reméltük, hogy ezt a szép és nagy napot a püspök urral Bécsben ünnepelhetjük meg. Az ősszel azonban sulyos, kettős műtétnek kellett magát alávetnie, amely jól sikerült, mégis orvosainak tanácsára melegebb vidékre kellett mennie teljes felépüléséig. Így Helouan-ban Egyiptomban egy sivatagi oázisban tartózkodik jelenleg. A tavaszra tervbevett konferenciákat a püspök ur kénytelen volt bizonytalan időre elhalasztani.

A püspök ur hetvenedik születésnapja alkalmából mi is a legjobb kívánatainkat küldjük neki és kérjük a jó Atyát, áldja meg gazdagon a mi szeretett vezérünket és adjon neki még számos évet munkálkodásra, megfelelő erőben és egészségben.

Január 17-én és 19-én Bécsben ritka szép ünnepségben volt részük az ottani gyülekezeteinknek. Ekkor töltötte be Lucia testvér, a bécsi diakonissza munkánk vezető főtestvére ötven éves szolgálatát, mint diakonissza és mint bécsi főtestvér negyvenéves jubileumát tarthatta. A methodistáknak Bécsben több gyülekezetük van és így a legnagyobb imateremben, amelyben ötszáz lélek fér el, tartották meg január 17-én vasárnap délután a nyilvános ünnepélyt. Erre az alkalomra eljött Frankfurtból az igazgató a főtestvérrel és a heidelbergi diakonissza intézet főtestvére. Az ünnepélyen képviseltette magát a püspök ur is és jelen volt e sorok írója is. Számos beszéd hangzott el, amelyek mind az ünnepelt érdemeinek elismerése mellett, Isten nagy kegyelmét magasztalták. Ez alkalommal nyújtotta át a frankfurti főtestvér az arany keresztet Lucia testvérnek, aki az első aktív főtestvér, aki ezen diszjelvényt megkapta. Volt néhány igazán gyönyörű ének és zeneszám is, amelyek az ünnepély hatását még csak emelték.

Január 19-én kedden délután a szép és tágas diakonissza-otthon helyiségeiben volt egy inkább családias összejövetel, vacsorával egybekötve. Ezen is hangzottak el beszédek és a testvérek külön erre az alkalomra irt kis előadást is tartottak, amelyben két leány élete van bemutatva. Az egyik korán Istennek szentelte életét és áldott életü diakonissza vált belőle, a másik a világban maradt és nyomorba és bajba jutott és végezetül egy szegényházban fejezte be mozgalmalását. Már késő este volt, amikor az ünnepelt Lucia testvértől elbúcsúztunk.

Kedves vendégei voltak a Tábor diakonissza-otthonunknak Budakeszin a frankfurti igazgató és a heidelbergi főtestvér, akik Bécsből Budapestre is lerándultak. Hozzánk elkísérték őket a budapesti főtestvér, egyik testvérrel együtt. Igen nagy érdeklődést mutattak német vendégeink munkánk iránt és erről elismeréssel nyilatkoztak. Mi mindig boldogok vagyunk, ha a távolból vendégek jönnek hozzánk és az ilyen látogatások a mi testvéreinkre is buzdító hatással vannak.

A negyedévi konferenciákat februárban és márciusban fogjuk megtartani. Addigra reméljük a legnagyobb hidegek elmúlnak és a prédikátor testvérek is elkészülnek jelentéseikkel és statisztikáikkal. Jelenleg mindenfelé evangelizációs munka folyik, amely ébresztő hatását érezteti a gyülekezetekben is. Adja a jó Atya, hogy minél több lélek kiszabaduljon a bűn hatalmából és új életet kezdjen Istennek dicsőségére és sokak javára.

A Békeharang ezen száma már csak azoknak megy, akik azt kifejezetten kívánják. Tehát, ha valaki nem kapná meg, akinék az hiányozna, úgy értesitse a kiadóhivatalunkat, szívesen küldjük. Semmi szin alatt nem akarjuk a Békeharangot tovább olyanoknak küldeni, akik azt nem kívánják.

Dr Bucher A. J. az »Apologete« szerkesztője 76 éves korában Cincinnati-ben elhunyt. Dr Bucher lelkes barátja volt hazánknak és bennünket a háboru előtti években is, de különösen a háboru után következő válságos esztendőknél nagy szeretettel támogatott. E sorok írójának három éven át Frankfurton tanára is volt, amely idő alatt felejthetetlen nyomokat hagyott reánk derűs és tiszta keresztyén életével. Néhány éven át a nagy Bethesda-kórház igazgatója volt Cincinnati-ben. Kiváló munkát fejtett ki nagy zenei tehetségével. Emléke áldott marad valahol csak ismerték.

GYASZHIR

Mély gyásza van a dombovári gyülekezetnek. Nov. 20-án a gyülekezet legrégebbi tagját özv. Farkas Jánosné testvérünket kísértük utolsó útjára, akit az Ur 60 éves korában szólított el oly váratlanul. Szeretett testvérünk halála kívánságához híven történt: váratlanul, hogy senkinek ne legyen terhére. Mintha érezte volna halálát, még egyszer ellátogatott rokonaihoz, de nem is gondolta, hogy többé nem fog visszatérni gyülekezetébe. Váratlanul s tragikus halála mindenkit megrendített. Hiszen ő volt a dombovári gyülekezet legrégebbi tagja, aki minden tekintetben támasza volt gyülekezetünknek.

Az életben sok szenvedésben és fájdalomban volt része, de tudott sokat várni az Urtól, tudott hinni, tudott remélni s tudott a szenvedésekben is hálát adni. El volt készülve az elmentelre. Meg volt a bizonyossága, hogy Krisztus eltörölte és megbocsájtotta bűneit s így bármilyen váratlanul is jött el a vég, talán oly módon, amire nem is számított, készen volt s mi hiszszük, hogy már a dicsőségben vár reánk. A halál számára valóban csak nyereség volt, mert megváltotta a szenvedésektől és helyébe elnyerte hitéért és álhatatosságáért az örökélet koronáját.

A dombovári gyülekezet kedves, hü testvért veszített benne. Mi a viszontlátás reményében bucsuztunk tőle és kísértük el utolsó útjára. A mi drága Urunk pedig vigasztalja meg a kedves hozzátartozóit.

Ujabb gyász, újabb váratlan halál érte a dombovári gyülekezetet. Jan. 7-én temettük Nagy Jánosné testvérünket, akit az Ur 72 éves korában hívott haza. Még szilveszter estén ott volt köztünk, most már fenn van a dicsőségben. Farkasné testvérünk halálakor ő mondta »most én következem« s ugy történt.

Rövid pár napos betegség után elgyengült teste nem bírta tovább a sok szenvedést, elköltözött az élők sorából oda, hol nincs többé szenvedés, fájdalom. Az elhunyt testvérünkhöz az Ur hosszútűrő volt és kegyelmes, a 11-ik órában az élet utolsó stádiumában ismerte meg Jézust. Még jókor használta ki a kegyelmet és elfogadta Krisztus feléje nyújtott kezét. Örömmel és boldogsággal volt telve öreg napjaiban, mert Krisztusban elnyerte azt, ami neki életet jelentett.

Nyugodtan, békeességben halt meg, ahogy csak az Isten gyermekei tudnak meghalni. Amikor érezte, hogy közeleg a vég, nem félt, nem rettegett, sőt békeesség és boldogság töltötte be s így várta a halált, amely számára életet, dicsőséget jelentett. Ezzel a bizonyossággal, a szívében költözött át a boldogságba, amit a Krisztus kegyelme által az utolsó órában elnyert.

A gyászistentiszteletet Schmidt János dombovári prédikátor tartotta Pitus 2. 11. alapján »Mert megjelent az Isten üdvezítő kegyelme minden embernek«. Az ígét óriási tömeg kíváncsian hallgatta végig, és érezték, hogy az Isten kegyelme nem csak az elhunytak, hanem mindenkinek megjelent. A dombovári énekhar két szép karéneket énekelt, amely igen nagy tetszést váltott ki a hallgatóságban. Megható volt, amint az után a tömeg énekelve vonult végig a temető felé és mindenütt hallhatták a megfeszített és feltámadt Krisztust. Az elhunyt testvéreink csak egy időre távoztak tőlünk, ők várnak reánk a dicsőségben és mi tudjuk, mi bizonyosak vagyunk, hogy találkozni fogunk.

(E rovatban minden hit- vagy lelkiéletbe vágó kérdésre szeretettel válaszolunk. Levélben csak válaszbélyeg beküldése esetén felelünk.)

Többeknek. Igen hálásak vagyunk úgy a hirekért, mint a cikkeikért, de szépen megkérünk mindenkit, hogy csak a papiros egyik oldalára írják közölni valójukat és ne ceruzával, hanem tintával; ha lehetséges írógépen írják cikkeiket. Ezenkívül még arra is megkérjük k. cikkiróinkat, hogy ritka sorokban irjanak és a szélen is hagyjanak üres helyet, hogy esetleges javítások eszközölhetőek legyenek.

Testvéreinknek. Ha a Békeharangból felesleges számú példányok volnának birtokukban vagy tudomásuk szerint Békeharang olyan helyekre is kerülne, ahol azt nem olvassák, úgy szépen felkérjük az ilyen számokat sziveskedjenek hozzánk visszaküldeni. Mindig előfordul, hogy keresik a Békeharangot és nem tudunk nekik szolgálni, mert az egész nyomott szám elfogyott. Seholy ne legyen olvasatlan heverő Békeharang, juttassuk el oda, ahol vágyódó lelkek táplálékot várnak tőlünk.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet.
Budapest, VI., Felső Erdősor 5.

Megjelenik évente tizszer.

A szerkesztésért és kiadásért felelős

Tessényi-Jakob János.

Budapest, VI., Felső Erdősor 5. III. 28.

Nyomta: Faragó Imre könyvnyomdája Kispeszt,
Üllői-út 85. szám. Telefon: 1-469-41.